

ПУТЪВАНЕ, ПЪТЕШЕСТВИЕ ИЛИ

Какво да кажа!!! Не мога да дам определение на това, което ми се случва – ама никакво. В момента е сряда 2 юли 2004 19:10 – в понеделник 26 ти в 8:15 сутринта излетях от България с идеята 24 часа по-късно да съм при брат си. Това е намерението, но още съм по летищата – в момента чакам в Нюарк, където трябваше да съм в понеделник 22:15 българско време и да излята за Вашингтон във вторник 2 през нощта. Оказва се, че и тук ще почакам 1 час повече – поне засега, но да започна от начало.

Полетът ми в понеделник щеше да е един от регулярните полети на Чешките авиолинии – София – Прага – Нюарк. И след това трябваше да летя до Вашингтон – с вътрешен полет на Юнайтед.

Излетяхме от София и кацнахме в Прага по разписание – вземах си бордната карта за втория полет – и ... дотук ...

2 часа преди излитането ми към Щатите, в Прага отмениха полета – оказа се поради технически причини. Заредиха се 2 часа с чакане в неизвестност за пренасочване на полета. И така първи ден по летищата – **10 часа** - от 7 часа българско време до 17.

Резултат – една нощ в Прага (вместо прелитане на Океана и стигане на Вашингтон) – приказен град казват, че е – не осетих много атмосферата му заради нарушеното разписание, но пак го поразгледах. Хората се погрижиха за нас – добър хотел и обслужване.

Във вторник сутринта в 5:30 напуснах хотела за следващата проба – Прага – Париж – Нюарк. Самолетът от Прага излята с 30 минути закъснение – достатъчно да стои 50 минути между полетите ми и да не мога да се кача в следващия и то защото от Брюксел не давали да излетим – имало много самолети над Европа.

Започнаха обясненията с французите – тъй като става ясно, че не пътувах вече с оригиналния си билет, а с един чаршаф, където беше описано всичко. Оказа се, че от Париж – Шарл де Гол за Нюарк няма празни места – единственият ми шанс беше да летя през Лондон и то до Ню Йорк - JFK – нямам думи.

След седмично прекъсване (днес е 3ти август) на тези ми излияния – може да го нарека – аклиматизиране, продължавам с описанията си на безумното си пътуване. Наистина е необяснима последователността. Вече писах до чешките авиолинии за обещетение – ще видим какво ще направят – не е за вярване това, което се случи с мен.

Надявам се пътят обратно да не е толкова дълъг.

И така стигнах до Лондон – добре, че имах и английска виза от предните ми пътувания. До тук добре – не останах в Париж – настанихме се в самолета за Америка и ... там прекарахме 2 часа в адска жега – климатичната инсталация – не работела – трябваше да я оправят. Излязохме от самолета – обикаляхме летището и гледахме как едно след друго затварят магазинчетата и кафетата и ... чакахме. Не ми се оставаше да пренощуваме в Лондон – наистина след 5 часов престой там, излетяхме – бяха поправи самолета.

И така за това пътуване разгелдах още една Европейска столица – другите две, през които съм минавала – ги пропуснах за щастие.

В Ню Йорк /JFK кацнахме в един и нещо след полунощ. Без проблеми стигнах до телефон – обадох се на брат си ... и се разбра, че ще ме чака кола навън, която ще ме закара до Ана и Владо и на другия ден те ще ме закарат до Нюарк, откъдето ще потегля за Вашингтон.

Чудесен план!!!

След чакане за багаж, се оказа, че той няма да се появи (пристигна в Шарлетсвил седмица по-късно – очеводно щателно преглеждан) излязох навън, за да декларирам това – там ме чакаше шофьорът. След всички разправи и пътят с кола в 4 часа вече бях при познати хора, но ... само с лаптоп и фотоапарат в чантата – нищо друго. Знам, че би било нормално в дамска чанта да има малко повече джнджории – но .. моята не е от тези.

Към 10 сурина продължих към следващия полет – разбира се тои се оказа с час закъснение, а след това се добавиха още 20 минути. На всичко отгоре бях от избраните пътници, т.е. трябваше да си събуя сандалите, за да минат и те на скенер ☺ - чудничко. Две чернички мадами ме провериха – наличието само на техника в багажа ми ги озадачи – техен проблем. Нищо не откриха, разбира се.

Най-хубавото на Вашингтон кацнах малко преди Ру и се намерихме там – много ѝ се зарадвах. И така вдете тръгнахме към Шарлетсвил. По пътя естествено имаше задръстване, което не се очакваше при нормални условия, но в случая пътувах аз и това беше напълно в реда на нещата ☺.

Досега при пътувания винаги всичко е било като по часовник, но явно винаги има първи път за неприятности – за разнообразие – може би ☺???

По време на пътуванията си обичам да пиша и то много – музата ми ме спохожда и ми харесва да описвам какво виждам и как именно го виждам – какво ми прави впечатление. Така действах и сега. Всичко е записано първоначално на хартия – по-удобно е до известна степен като се има предвид забраните за

включване на разни електроники по време на излитане и кацане, а тогава мисълта тече много бързо и иска да бъде записана. И така ето я по дни и места, е разбира се ще коментирам някои неща от позиция на изминалото време от момента на писане до настоящето – 1 седмица.

понеделник - 26.07.2004.

Един мнооого дълъг понеделник

Все още на Българска земя. Вече съм в самолета. Всеки момент ще излетим.

Седящите зад мен споменаха, че пътуването ни е 2 часа път с камили. Харе са ми споменаването на този израз за бавно движение – какво е станало с нас? (В този момент изобщо не ми мина мисълта, че ще пътешестввам от столица на столица 3 дена ☺) Забързаните "зайци" (за справка мечо Пух), които не могат да чуят "гърненцата с мед, които ги викат в къщи."

Забързаното ежедневие. Все по-бързите комуникации ... за какво??? Уж да са ни полезни, но уви. (В това пътешествие те много ми помогнаха – мобилният ми телефон стана неотлъчна част от мен в него момент – информирах своевременно какво става с мен, за да може да не оставям в неведения любимите си хора). Ставаме все по-мобилни и все по-комуникативни, но долко оставаме "хора"? Кратки съобщения между нас – защо "бързаме – за какво? В гонене на материалното добре, но къде е духовното? Защо се отдалечаваме от кой него и се опитваме да го "скрием" – все едно не съществува?

Не мисля, че духовността ни е някъде далеч – тя си е в нас, само че ние не се обръщаме към нея – оставили сме я някъде да се спотайва ... и тя ... чака – колкото и странно да звучи това на хората.

Гледам от високо планините – вече летин – гордият гръбнак на Балкана се извисява по продължение на цялата страна – защо??? Какво символизира това – разделяне на две или ...? Да това са само граници, но винаги гората / планината около нас е влияела силно на бита ни – от едната нишка за предене до песните, танците и другите занаяти.

Да се върна към бързите комуникации и човечността у хората – запазването на радостта от мига да си с другия. Да го виждаш и докосваш – да проследяваш реакциите му и жестовете в комбинация с "глас" – дават свсем точна представа – какво и кой е срещи нас – Усещането за човека ДО или ОКОЛО нас!!!

Мисли – дали ще видят бял свят някога? Ако се навия да ги препиша, сигурно (е, преписвам ги).

Странно – много мисли се въртят в главата ми, но излизатна лист хартия систематизирано в момента, в които тръгна на път – и то все философствам. Явно в тези моменти си чувам мислите – през другото време и аз съм забързания заек, а дълбоко в душата си съм като Пух – оставил се на течението и вглеждайки се във всеки един детайл.

Сигурно отдавна сме напуснали пределите на страната – отдолу е бяла пелена. Време за дрямка. По традиция и тази нощ не съм спала – в последния момент оправях много неща, включително багажа си.

вторник 27.07.2004. 06:15часа

Летище Прага

Ужасно рано е, но полетът ми за Париж е след час.

Първият път като ходих до САЩ имаше буря над Вашингтон и затова пропъпувах разстоянието от НюЙорк до Вашингтон (от JFK до Dulles) с автобус.

Сега, вторият път – о техничеки причини ни оставиха 1 нощ в Прага и ни разхвърлят по други компании.

Резултатът – настаниха ни в хубав хотел и ще пътуваме бизнес класа през Океана (такъв беше планът, но накрая британците отказаха, защото Еър Франс не са си доплатили). Разгледах малко от Прага и таксито ми отрязва главата.

Писането на крак не е от най-естетичните, но ... дано да мога да си разчета в някой определен момент (когато реша да преписвам или някой друг да ми разчете – на този, който реши да ми издаде мемоарите, предварителано Благодаря!!! - е разчитам си го сама ☺)

Времето отвън е ясно – пухкави облаци покриват небето Летището е чисто – градът също. Рзани чичковци мият навсякъде из летището – прозорци, под.

Снощи като се разхождах из града беше тихо и пусто по улиците, но старият град гъмжеше – младежи, туристи, ...

Наблюдавам един баща с малката си Принцеса – човекът си говори непрекъснато с нея и тя очевидно е много доволна – гушка го с голяма лбов. Това е баща – казвам го, защото вчера гледах една майка, която само се караше на дъщеря си да не ходи насам-натат из летището, а да стои на едно място, но не направи нищп, с което да задържи вниманието на детенцето. Леко допълнение – бащата, който сега наблюдавам е чужденец, а майката вчера беше изнервена българка, уж живееща в Канада. Защо по-голяма част от българските майки са такива – слагат ограничения.

Сега осъзнавам колко ми е странна нуждата да пиша. Навремето преди 11 години започнах с писма към Мама – и тя да види Белгия през моите очи, след това когато тя почина започнах да си водя дневници – в началото почти всеки ден, а сега ... 1998 септември на Ню Йоркското летище започнах последния си дневник, но в него има още много празни страници. Дневниците ми по принцип съхраняват по-лични неща – особено сърдечни. От 2001 досега съм изписала много – една част в цифров вид, друга на хвърчащи листа по летищата, изложни, кафенета – където ми падне.

Определено един ден ще ми е интересно да ги видя всички “на куп” и да ги препрочета – сигурна съм, че от една страна ще ми стане много мило, а от друга “Радините вълнения” ще ме разсмеят.

След малко ще влизаме в самолета.

И така продължавам писанията си извън самолета. Отмениха ни влизането с половин час – т.е. за 7:15 – времето, в което трябваше да излетим – и докога този куцуз???

Руската реч е навсякъде – човек направо да проговори от “раз”. Вчера ми се наложи и се изненадах колко е леко – трябва да си усъвършенствам езиците.

Вече съм в самолета, но ми смениха мястото, защото моето било счупено – нямам думи. Новото място не михаресва – беше по средата между двама човека – преместих се сама – до прозореца – не мога да пропусна да снимам.

Пак завая ... вчера като тръгнахме към хотела – валеше – този климат си прилича на околните ... нисто, че е по-континентален.

Закъснението ни продължава. Щели сме да излетим към 8:35 – от Брюксел не давали разрешение по-рано. Коридорите над Европа били препълнени. Полетът ни е 10:15 от Париж до Нюарк, а до Столицата на Любовта – имаме час и 15 минути. Пълен кошмар.

Бо помоли да кацна до петък, защото в събота са на море. Дано все пак се видим днес с него. Обиколката на столиците не ми допада – ама никак – щом е по този начин – в смяна на самоелти. Друг си е специалното посещение.

Днес съм спокойна – дано всичко мине добре. Вчера като тръгнах, имах топка в стомаха си (а като се замисля – въобще не ми се тръгнаше към Щатите – стоеше ми се в планината – на диво).

В момента ми проблясват спомени от вчера, но не помня точно къде е било – дали в самолета преди кацане или в автобуса преди хотела, но в много светлина имаше смяна на самолт и си помислих – пак ли?! – ами ето на ... пак (но не е било за пътя към Париж – следващата смяна съм отчела).

Доспа ми се, отправям се към пистата. Дано да излетим скоро – да – Излитаме!!! 8:30!!! Във въздуха сме!!!

Това, което ме тормозии снощи, че няма с кого да си споделям видяното и кой да се радва заедно с мен от съвместните ни преживявания – е може и не само радост и умора у тъга ... всичко – заедно – споделено!!!

Столици, които съм посещавала се увличиха с една, а именно Прага. По начина, по който ги познавам ги подреждам така: София – Париж – Брюксел – Амстердам – Лондон – Прага – Хелзинки – Вашингтон – Люксембург – Виена – Лисабон – Букурещ (на последните 3 само летищата, които са ми служили за отправна точка нанякъде).

Разбира се в Париж кацнахме прекалено късно и изтървах следващия полет за Нюарк. След големи разправи на летището с една нервна францужойка се разбира, че ще пътувам не до Нюарк, а до JFK и то през Лондон - ... – дано тя да е последната столица за този ми полет.

На летището помогнах на един българин да си разбере как сте дочака утрешния си полет до София – човекът с испанския си не може да се оправи. Големи са шувинисти французите – добре, че поне английски са проговорили. Все пак и френския ми помогна – защото францужойката си мрънкаше под носа. Когато отидох до българина да му помогна – тя много троснато попита – вие все пак какво искате – тъкмо беше свършила с моите билет – усмихна се като й казах, че нищо не искам, само ще помогна.

вторник 27.07.2004.

Дългия понеделни, продължава в дълъг вторник

Хитроу, Лондон

Лондон Хитроу – в самолета за Ню Йорк съм. Равносметката от вчера до този момент.

София – Прага – Париж – Лондон - ... - Ню Йорк
спрян Нюарк изпуснат Нюарк

а оттам накъде? – живот и здраве след 7-8 часа ще мисля, а по-точно Бо ще го реализира. Обичам си го.

Толкова пъстър свят се качва в самолета, че нямам думи.

Ужасна жега е - не се диша.

Хубаво е когато човек пише и околните не му разбират – напомня ми историята преди години в Белгия – пишех e-mail и започвам Здравейте, и излязох – по едно време се връщам и виждам как колегите ми се опитват да прочетат, но ... не могат – коментарът беше няма дума, която започва с "здр" – непроизносимо е!

Трябва да изключа лудницата около мен. ЖЕГА!!! От ляво се настани семейство с две "кротки" момчета. Отдясно е един мъж, който непрекъснато си комуникира с жената на предната седалка и децата през седалка напред, но не се мести при нея (за щастие по едно време се премести при децата).

Стюардесите са облечени като лелички – явно вземат пример от Нейно величество – нали по жълтата преса е водят за най-безвкусно облечената жена.

Не разбирам защо не тръгваме – май 20 минути сме назад с времето.

Има доста дечица – разсъблякога ги в жегата – мокрят се с вода. Адска жега е!

Окзва се, че работят върху климатичната инсталация, защо не работи – отвориха аварийните изходи, за да влезе въздух.

Вече почти два часа сме в самолета и се сваряваме в собствен сос. Мисля, че всичко вече е наред (иска ми се много) – правели тестове след смяна на части.

вторник 27.07. 2004 21:18

Хитроу, Лондон

Какво да се прави – това е положението. Стоя и чакам да стигна (прескоча локвата) до Бо.

"Прескачането" определено не ми се отдава много – ще стане по-късно или утре. Разпуснаха ни от самолета.

И ... си намерих компания – по-точно тя ме намери – отново съм била наблюдавана, но го разбрах по-късно /признах си. Отново си моята тема за хората, висящи на мрежата (като паяци) – мисля си, че навсякъде по света ще разпитвам за това. Странно ми е наблюдението – "чичкото" е с 12-13 години по-голям от мен – т.нар. от самия него "хартиен" човек от старата генерация.

Хората си хапнаха и може да продължим да бъбрим. Не мога нищо да сложа в стомаха си освен вода.

В момента усещам, че обичам парфюмерията по летищата. Оставих си парфюмчето в багажа, но днес минах през две летища и сега след канското изпотпяване ухая все още на Дюн.

Тези дни си го мисля, че искам да си дудна на някого до мен какво виждам, чувствам и ...

Усещам, че за мен е почти полунощ, но не усещам да ми се спи. Превъзбудена съм от хубавите полети.

Все пак тръгнахме към Щатите, не преспахме в Лондон – за щастие, но пристигнахме след полунощ в Ню Йорк.

сряда 28.07.2004.

Нюарк, Ню Йорк

Отново в самолет – този път към Вашингтон.

Искрено се надявам – последен самолет за близкия месец и половина. Току що сложих 5тия бординг пас в паспорта си.

Във Вашингтон трябва да се засека с Ру, за да се върна с нея до Шарлетсвил.

Разбира се и този полет закъснява – досега с час и половина. Все пак उपолзотворих времето – започнах си “цифровия” вариант на пътеписа.

Самолетчето е малко и пускат само с малък багаж. Съвсем като автобус го имат този самолет.

Днес бях и “избран” пътник – да ми проверяват и обувките. Мацките от проверката не можах да осъзнаят как може само с толкова малко багаж да се пътува – лаптоп и камера + разни дреболийки.

Всичко ми е изтръпнало / претръпнало от пътуване. Малко ми се подуха краката – 3те часа сън снощи не ми помогнаха много, но ще се оправя.

Очаква се да сме в 15:15 във Вапингтон – това ще означава, че самолетният ми път ще е 12 часа (2 до прага, 1 до Париж, 1 до Лондон, 7 до Ню Йорк, 1 до Вашингтон), а целият път –от 7 сутринта в понеделник до 22часа в сряда - българско време – броя пътят до Шарлетсвил, но май ще ги закръгля на 3 денонощия. За сън съм отделила 10 часа – супер равносметка.

В облаците сме. Светлината отразена от тях ми пречи – много е бяла и ярка.